PROJECT MUSE®

In Hospital

Esther Shumiatcher-Hirschbein, Myra Mniewski

Bridges: A Jewish Feminist Journal, Volume 11, Number 1, Spring 2006,
pp. 40-45 (Article)

Published by Bridges Association

DOI: <https://doi.org/10.1353/brd.2006.0032>

➔ *For additional information about this article*

<https://muse.jhu.edu/article/195429>

ESTHER SHUMIATCHER HIRSCHBEIN N HOSPITAL

Translation by Myra Mniewski

Elul
Sorrow clings to
Thin white cobwebs
Sounds of doves flutter in the wind
The earth's aroma sharp and full
Foliage fermented by sun
Perfume of lulov's palm and myrtle
Honey apples in trees
Green dreams rock the cedars
Igniting my imaginings
I close my eyes.
O sickhouse
You've become my asylum, my get-away
I seek oblivion inside your gates,

אסתר שומיאטשער הירשבײן

אין שפיטאל

ס'איז אלול.
א זיסער טרויער שוועבט אין לופטן,
מיט דין ווייסע שפינוועבס.
אינעם ווינט א קלאנג פֿון טויבן-פֿלאַטער,
זאָט און שאַרף דער ריח פֿון דער ערד.
עס יוירט די גרינקייט אין דער זון.
עס שמעקט מיט לולב-בלעטער און מיט מירט,
מיט האַניק-עפל אויף די ביימער.
זיין גרינעם חלום וויגט דער צעדער-בוים,
זיין טרוים צינדט אָן מיין דמוין.
איך מאַך די אויגן צו.
אָ, קראַנקן-הויז, ביסט מיר געוואָרן אַ באַהעלטער,
איך זוך פֿאַרגעסנקייט אין דינע מויערן,
אין דינע שאַטנדיקע ווענט.

Hour after hour within your shadowy walls
I am here by a sickbed
Craving solace
for my wounded soul.

Every stream and
Every river
Hidden and in plain sight
Converge here in an end-of-life lament.
The final outburst
The last tear
A lover's death throes
Summer Fall
Winter Spring
Flesh ravenous for love
Bittersweet tears
The nightly dew
of endless longing

Withered bones smolder here
Backs bent in wretched fever
Twisted limbs
Deformed
Lame
Dumb and
Deaf
A delirious mother signals
with her fingers
Moves her lips
Nostrils flared in prayer
Grief extinguished from her eyes
She only wants her two silent boys
To understand the wound inside her heart.

Do I come here to heal my soul?
To pinch my sorrow with someone else's screams?

אַט זיין איך דאָ ביים קראַנקן, שעה נאָך שעה – –
 איך זוך נחמה.
 איך זוך אַ טרייסט פֿאַר מיין צעווייטיקטער נשמה.

אַלע מיטן,
 אַלע שטראָמען,
 באַהאַלטענע און אָפֿענע,
 גיסן זיך דאָ צונויף אין אַ סוף-לעבן-טרויער.
 דער לעצטער אויסגעשריי.
 די לעצטע טרער.
 די גסיסה פֿון אַ ליבע.
 דער זומער און דער האַרבסט,
 דער ווינטער און דער פֿרילינג.
 די ליבשאַפֿט פֿון הונגעריקן לייב,
 דער זיסער ווייטיק פֿון אַ טרער,
 דער טוי פֿון נעכט,
 די בענקשאַפֿט פֿון יאָרן.

עס ברענען דאָ קראַנקע, איינגעדארטע קנאַכן.
 רוקנס אויסגעבויגענע אין ווייטיקדיקן פיבער.
 צעדרייטע גלידער,
 קרומע,
 לאַמע,
 שטומע,
 מויבע.
 אַ מאַמע וואַרפֿט פיבערדיק מיט אירע פינגער.
 זי מאַכט פֿלינקע צייכנס.
 זי באַוועגט די ליפֿן,
 די נאָזלעכער צעווייגן זיך,
 די אויגן ריידן מיט אויסגעברענטן צער –
 דאָס וויל זי, אירע שטומע יונגלעך צוויי,
 געבן צו פֿאַרשטיין דעם ווייטיק פֿון איר האַרץ.

צי קום איך דען אַהער מיין נשמה צו היילן?
 צי אַנקניפֿן מיין פֿיין מיט יענעמס וויי-געשריי?

Woe to me and woe to them,
I gorge on disease's heartache
Inhale human agony
Cradle myself inside a sick one's bed.

Fate has bound me
To have compassion
I'd like to merge get rooted here
Spin my cry into the anguished shadows
Sister, brother, child and wife,
Beloved spouse.

Don't hold a grudge blind fortune
I've armed myself with knives against you,
The unavoidable scream forced from me
Frantic, I've pounded
at your blind towers.
Ran wildly toward your flame—
Which has gone out . . .

Sunrays beam into the sickhouse
Red hibiscus bleeds through the window
New grass
Juts from the earth
Fresh, spring green

God, forgive my despair
Forgive my madness.
Take the sorrow from my blood
The vanished love of my days
The tear drenched nights
My feeble heart.
Comfort me
Bestow a hint of solace
Give my heartache wings.

וויי איז מיר און וויי איז ווי,
 איך טרינק מיך אן מיט קראנקן אומגליק.
 איך צי אין זיך די קראנקע לופט,
 איך אַטעם איין די מענטשלעכע יסורים;
 איך ווייג מיין לעבן איין און א קראנקן ווייג.

מיין לעבן איז דאָ גורלדיק פֿאַרבונדן
 מיט מיטליד און מיט רחמים.
 איך וויל זיך דאָ אינגלידערן, פֿאַרוואַרצלען און פֿאַרוועבן
 מיין געשריי מיט דעם שאַטן פֿון יעדערנס וויי;
 שוועסטער, ברודער, קינד און ווייב,
 געליבטער מאַן.

א, האָב ניט קיין פֿאַריבל, בלינדער גורל,
 מיט אַ מעסער האָב איך קעגן דיר געווערט זיך,
 דאָס אומפֿאַרמיידלעכע געוואָלט באַצווינגען.
 פֿיבערדיק האָט זיך מיין פֿוח אָנגעשלאָגן
 אָן דינע בלינדע טויערן.
 מיין לעבן האָט זיך געריסן צו דיין פֿלאַם—
 און ער איז אויסגעלאָשן...

די זון שלאָגט אינעם קראַנקן-הויז.
 אין שוויב קוקט אַריין די לידנשאַפֿט פֿונעם רויטן הייביסקוס.
 דאָס גראַז פֿרילינגדיק,
 שלאָגט פֿון דער ערד אַרויס מיט יונגער גרינקייט.

גאָט, זיי מוחל מיין פֿאַרצווייפֿלונג.
 פֿאַרגיב מיין וואַנזין.
 פֿאַרנעם דעם טרויער פֿון מיין בלוט,
 די פֿאַרלאָרענע ליבשאַפֿט פֿון מינע טעג,
 די טרערן פֿון מינע נעכט,
 די שוואַכקייט פֿון מיין האַרצן.
 גיב מיר טרייסט,
 אַ צייכן פֿון נחמה.
 גיב פֿליגל צו מיין טרויער.